

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/26/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012200216
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012200216.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie so sídlom Tulčák č. 26, IČO: 31 303 862, zastúpeného R. K. C., advokátkou so sídlom v V, U. č. XX, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Nám. Ľ. Štúra 1, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 28. novembra 2011, č. 8644/2011-1.10 (34/2011-rozkl.), o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 9. januára 2014, č. k. 1S 32/2012- 130, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 9. januára 2014, č. k. 1S 32/2012- 130, z r u š u j e a konanie z a s t a v u j e .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 8644/2011-1.10(34/2011-rozkl.) zo dňa 28.11.2011, ktorým bol na základe rozkladu žalobcu zmenený výrok prvostupňového rozhodnutia žalovaného č. 2113/2011-2.2 zo dňa 21.09.2011 o povolení výnimky podľa § 40 ods. 2, 3 písm. c/ zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 543/2002 Z.z.“) zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z.z., a to usmrtenie - odstrelenie jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Javorník Čierna Lehota. Zmena prvostupňového rozhodnutia spočívala v určení, že odstrel možno zrealizovať na lokalite Janekov vrch, kat. úz. Čierna Lehota, odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia do 30.11.2011 poslednou a postriežkou a do 15.12.2011 postriežkou a od 01.06.2012 do 30.11.2012 poslednou a postriežkou. V ostatných častiach zostal výrok prvostupňového rozhodnutia nezmenený. O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z predloženého administratívneho spisového materiálu žalovaného krajský súd zistil, že dňa 18.11.2010 bola žalovanému doručená žiadosť Slovenského poľovníckeho zväzu, Poľovníckeho združenia Javorník Čierna Lehota, o povolenie výnimky z § 35 ods. 1 zák. č. 543/2002 Z.z. za účelom regulačného lovu medveďa hnedého v roku 2011 v počte 1 kus. V žiadosti uviedol žiadateľ odhadované údaje o počte medveďov v poľovnom revíri, pričom žiadosť odôvodnil tým, že stav medveďov v poľovnom revíri je neprimeraný, dochádza k častým stretom medveďa s ľuďmi, vznikajú škody na včelstvách, poľnohospodárskych zvieratách i poľovnej zveri. K žiadosti doložil žiadateľ list obce Šípkov, v ktorom žiadajú o riešenie situácie s medveďom hnedým, ktoré predstavujú nebezpečenstvo s možnosťou napadnutia občanov a potvrdenie Obecného úradu Čierna Lehota o škodách spôsobených medveďom hnedým ako aj protokol z miestneho šetrenia škody spôsobenej určenými živočíchmi.

Z preskúmaných rozhodnutí i z administratívneho spisu bolo preukázateľné, že okrem už spomínaných stanovísk ŠOP SR boli podkladom pre rozhodnutie žalovaného i žiadosť poľovníckej organizácie o udelenie výnimky a k nej pripojené prílohy týkajúce sa nežiaduceho správania sa medveďa hnedého v danom území, či lokalite. Krajský súd skonštatoval, že je nesporné, že žalobcovi neboli v priebehu konania tieto podklady doručené s tým, aby sa k nim vyjadril. Bolo mu oznámené, že pokiaľ mu podklady a informácie, s ktorými bol oboznámený, nestačia, má v zmysle § 23 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „správny poriadok“) právo nazrieť osobne do spisu. Uvedený postup žalovaného bol podľa názoru súdu v rozpore s § 3 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 2 správneho poriadku, nakoľko žalovaný neumožnil, aby sa žalobca mohol pred vydaním rozhodnutia vyjadriť ku všetkým podkladom, o ktoré správny orgán oprel svoje rozhodnutie, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť ich doplnenie. Súd bol toho názoru, že za daných okolností žalovaný mal žiadosť o udelenie výnimky a jej pripojené prílohy, ako aj všetky ostatné podklady, na základe ktorých rozhodoval, žalobcovi predložiť na vyjadrenie, či už v elektronickej podobe, alebo doručením ich fotokópií (napr. aj za náhradu nákladov s tým spojených). Podľa názoru súdu právo účastníka vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia nemožno zamieňať s právom nazerať do spisov správneho orgánu a tvrdiť, že pokiaľ má účastník právo nazrieť do spisu, nemôže byť porušené jeho právo vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, pretože ide o dve samostatné a vzájomné nezastupiteľné oprávnenia a každým z nich sa sleduje iný účel. Naplnenie práva na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia sa môže nepochybne realizovať aj inou formou, ako možnosťou nazrieť do spisu.

Krajský súd však zistil, že v priebehu konania, žalobca v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov, požiadal o sprístupnenie vyššie opisovaných listín a tieto mu boli všetky zaslané a to ešte pred vydaním rozhodnutia žalovaného o rozklade. Žalobca teda mal možnosť sa oboznámiť s uvedenými podkladmi rozhodnutia, hoci sa k nim dostal mimoprocesnou cestou. Súd považoval za potrebné zdôrazniť, že ani inštitút sprístupňovania informácií povinnou osobou podľa osobitného právneho predpisu nemožno zamieňať s povinnosťou správneho orgánu podľa § 32 ods. 2 správneho poriadku a preto postup žalovaného nemožno považovať za štandardný a zákonný. Pre daný prípad však skonštatoval, že v konečnom dôsledku bol žalobca oboznámený s podkladmi rozhodnutia žalovaného a nič mu nebránilo na ne vhodne a včas reagovať, ak to považoval za potrebné. Vyššie uvedený procesný nedostatok v postupe žalovaného, ktorý neumožnil žalobcovi ako účastníkovi správneho konania realizovať v rámci konania právo vyplývajúce z § 32 ods. 2 správneho poriadku, nemal za daných okolností podľa názoru súdu vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a nebolo preto potrebné zrušiť žalobou napadnuté rozhodnutie podľa § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p.

K otázkam analýzy minuloročnej regulácie a analýzy škôd spôsobených medveďmi v predchádzajúcom roku, na ktoré poukazoval žalovaný v liste, ktorým žalobcu oboznamoval s podkladmi rozhodnutia, tieto z dôkazného hľadiska neboli podkladmi, nakoľko sa v písomne spracovanej podobe v spise nenachádzali a žalovaný z nich nevyvodil žiadne konkrétne skutkové zistenia, o ktoré by oprel rozhodnutie o výnimke. Je nepochybné podľa názoru krajského súdu, že odborné orgány ŠOP SR, ktoré v konaní o udelenie výnimiek zaujímali stanoviská pre potreby rozhodovania žalovaného, monitorovali stav medveďov v jednotlivých lokalitách ich výskytu, vyhodnocovali škody spôsobené medveďmi i realizáciu udelených výnimiek, o čom svedčia aj vyjadrenia ŠOP SR k jednotlivým žiadostiam žiadateľov o výnimku. V prejednávanej veci však žiadne konkrétne analýzy zachytené v písomnej forme neboli podkladom rozhodnutia a preto žalovaný nemal s čím žalobcu v zmysle § 33 ods. 2 správneho poriadku

oboznamovať. Z tohto hľadiska podľa názoru krajského súdu zákon v konaní porušený nebol.

Vzhľadom na to, že žalobca bol v správnom konaní zastúpený advokátom s plnomocenstvom na všetky úkony, bolo v zmysle § 25 ods. 5 správneho poriadku povinnosťou žalovaného doručovať všetky písomnosti určené žalobcovi tomuto zástupcovi. Doručenie podkladov rozhodnutia dňa 21.11.2011 len žalobcovi bolo podľa krajského súdu nepochybne porušením zákona a vadou v konaní správneho orgánu, avšak táto vada nemohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia, pretože žalobca i jeho právny zástupca sa o obsahu doručovaných listín dozvedeli, vyjadrili sa k nim a zo žiadneho úkonu neboli uvedeným pochybením žalovaného vylúčení, či inak ukrátení na svojich právach.

Dôvodom zmeny prvostupňového rozhodnutia v konaní o rozklade, bola výlučne potreba zabezpečiť realizovateľnosť výnimky, pretože čas do 15.12.2011 dokedy sa mal odstrel uskutočniť, nebolo možné z dôvodu dĺžky rozkladového konania dodržať, nakoľko len 28.11.2011 minister vydal rozhodnutie o rozklade. Správny orgán druhého stupňa postupoval podľa názoru krajského súdu v medziach zákona, keď si v rozkladovom konaní vyžiadal stanovisko ŠOP SR k predĺženiu času realizácie výnimky, ktoré zaslal aj žalobcovi. Vzhľadom na dôvod povolenia výnimky, ktorým bola obava o bezpečnosť a zdravie obyvateľov, nebolo podľa názoru krajského súdu nevyhnutné preverovať skutočnosti tvoriace základ žiadosti o výnimku inak ako uvedeným dopytom.

K námietke o nesúlade výrokovej časti napadnutého druhostupňového rozhodnutia s § 59 ods. 2 správneho poriadku vyslovil krajský súd názor, že nakoľko minister v rozkladovom konaní zmenil prvostupňové rozhodnutie žalovaného iba čiastočne a rozsah tejto zmeny výslovne vo výroku druhostupňového rozhodnutia vymedzil, postupoval v súlade s uvedeným ustanovením správneho poriadku. Výrok druhostupňového rozhodnutia, podľa ktorého v ostatných (zmenou nedotknutých) častiach zostáva výrok prvostupňového rozhodnutia nezmenený, bol podľa názoru súdu taktiež v medziach zákona. Naopak, priechil by sa zákonu taký výrok druhostupňového rozhodnutia, ktorým by sa v nezmenenej časti prvostupňové rozhodnutie potvrdilo, pretože správny orgán druhého stupňa odvolanie (rozklad) zamietne a prvostupňové rozhodnutie potvrdí len vtedy, ak by neboli dôvody pre zmenu alebo zrušenie prvostupňového rozhodnutia. Ak teda minister v rozkladovom konaní čiastočne zmenil prvostupňové rozhodnutie, nemohol ho zároveň v ktorejkoľvek inej časti potvrdiť.

Vo vzťahu k hmotnoprávnej stránke veci uviedol, že rovnako ako v rozhodnutiach týkajúcich sa povoľovania výnimiek na odstrel medveďa hnedého v roku 2007 (napr. sp. zn. 2S 233/07) celoročná druhová ochrana medveďa hnedého ako chráneného živočícha európskeho významu je zabezpečená na základe zákona č. 543/2002 Z.z., ktorý ustanovuje v súvislosti s uvedeným živočíšnym druhom zakázané činnosti a zároveň aj podmienky, za ktorých možno povoliť výnimku z ochrany. Povoľiť výnimku možno len za predpokladu, že neexistuje iná alternatíva a zároveň udelená výnimka neohrozí zachovanie populácie dotknutého druhu, pričom pre povolenie výnimky musí byť súčasne splnený niektorý z taxatívne vymedzených dôvodov uvedených v § 40 ods. 3 zák. č. 543/2002 Z.z.

Krajský súd nebol kompetentný spochybňovať údaje odborných organizácií ŠOP SR konštatujúce pozitívny vývoj populácie tohto živočíšneho druhu na Slovensku a tým ani splnenie základnej podmienky pre povolenie výnimky na usmrtenie medveďa hnedého, ktorou bola skutočnosť, že povolená výnimka neohrozí zachovanie populácie tohto druhu. Uvedenú podmienku považoval krajský súd za splnenú aj napriek tomu, že žalovaný mal k dispozícii pri rozhodovaní o povolení výnimky len kvalifikované odhady o počtoch medveďov v poľovných revíroch, nakoľko sčítanie populácie tohto druhu na Slovensku stále neprebehlo. Rovnako súd nebol kompetentný posúdiť ani existenciu inej reálnej alternatívy k povoleniu výnimky. Preto mohol len konštatovať, že pokiaľ sa žalovaný v tejto súvislosti zaoberal možnosťou odchytu medveďov a ich prípadného umiestnenia napr. do niektorej ZOO, pričom žiadna z nich o medveďa hnedého neprejavila záujem, nepostupoval v rozpore so zákonom.

Na základe uvedených skutkových zistení krajský súd dospel k záveru, že boli splnené zákonné podmienky pre povolenie výnimky podľa § 40 ods. 3 písm. c/ zákona č. 543/2002 Z.z., pretože zo zhromaždených podkladov rozhodnutia v predmetnej veci vyplývalo, že ohrozenie zdravia a bezpečnosti obyvateľov v predmetnej lokalite bolo natoľko závažné, že výrazne prevyšovalo záujem na ochrane živočíšneho druhu medveďa hnedého.

Vzhľadom na uvedené dospel Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného boli z hľadiska žalobných dôvodov v medziach zákona. Nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie tohto rozhodnutia, postupoval súd podľa § 250j ods. 1 OSP a žalobu zamietol.

II.

Proti rozsudku krajského soudu podal v zákonné lhůtě odvolání žalobce, v kterém uvedl, že ho považuje za nesprávný, protože krajský soud dospěl na základě vykonaných důkazů k nesprávným skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP) a zároveň rozhodnutí krajského soudu vychází z nesprávného právního posouzení věci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP).

Žalobce vyčítal konání před prvostupňovým správním orgánem, aj postupu a rozhodnutí žalovaného, že v ich konaní sa vyskytla taká vada, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Túto vadu žalobca identifikoval tak, že mu správnymi orgánmi oboch stupňov bola upretá možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, k spôsobu ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie. Odňatie možnosti žalobcovi využívať svoje právo účastníka konania spočívalo v tom, že ho správny orgán prvého stupňa neoboznámil s podkladmi rozhodnutia, napriek jeho výslovnej žiadosti mu neposkytol kópiu spisu. Namietal, že napriek tomu, že požiadal o poskytnutie kópie spisu správneho orgánu, táto mu poskytnutá nebola.

Uvedol, že súd prvého stupňa sa na jednej strane stotožnil s tvrdením žalobcu, že takýto postup správnych orgánov znamená takú vadu, ktorá by samotná znamenala nevyhnutnosť zrušiť napadnuté rozhodnutie žalovaného, aj prvostupňového správneho orgánu. Na druhej strane však súd skonštatoval, že žalobca sa s podkladmi rozhodnutia oboznámil inou (mimoprocenou) formou, keď si podklady rozhodnutia vyžiadal od žalovaného na základe zákona o slobodnom prístupe k informáciám a tieto mu boli poskytnuté.

Podľa názoru súdu prvého stupňa žalobcovi boli týmto spôsobom poskytnuté všetky podklady rozhodnutia, ktoré prvostupňový správny orgán zhromaždil, mohol sa teda oboznámiť s ich obsahom a v dôsledku týchto vedomostí bola zhojená aj taká závažná vada správneho konania, ktorú oprávnené žalobca namietal.

Žalobca uviedol, že s názorom súdu prvého stupňa, že mal možnosť oboznámiť sa pred rozhodnutím prvostupňového orgánu, či žalovaného, so všetkými podkladmi rozhodnutia, nemožno súhlasiť, pretože tento nezodpovedá obsahu administratívneho spisu. Žalobca v konaní, a to súd prvého stupňa nespochybnil, opakovaně namietal, že nielenže mu nebolo umožnené oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia zaslaním kópie spisu napriek jeho výslovnej žiadosti, ale aj to, že „z oboznámenia s podkladmi rozhodnutia“ nevyplyva ani len to, aké podklady zhromaždil správny orgán. Žalobca teda nemal možnosť navrhnúť doplnenie podkladov rozhodnutia, ani sa vyjadriť k spôsobu ich obstarania, keďže až do vynesenia prvostupňového rozhodnutia mu správny orgán napriek ustanoveniu § 33 ods. 2 správneho poriadku neoznámil, aké podklady rozhodnutia zhromaždil. Podľa žalobcu, ak súd prvého stupňa skonštatoval, že žalobca sa oboznámil s podkladmi rozhodnutia na základe svojej žiadosti podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, toto konštatovanie sa vzťahuje len na žiadosti o udelenie výnimiek, ktoré si skutočne vyžiadal súdom uvedeným postupom a tieto mu boli aj poskytnuté. V tejto súvislosti poukázal na právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v rozsudku sp. zn. 1Sžp/3/2013 zo dňa 24.09.2013, ktorý konštatoval, že „jednou z možných foriem oboznámenia sa s podkladmi rozhodnutia (nie však v potrebnom rozsahu a v časovom okamihu pred rozhodnutím) je nahliadnutie do administratívneho spisu. V súvislosti s uvedeným procesným úkonom Najvyšší súd (rozsudok sp. zn. 4Sžo/11/2011 z 23. 03. 2011) judikoval nasledujúci právny názor: „Cieľom tejto úpravy je posilniť právo účastníka konania na informácie týkajúce sa priebehu výsledkov konania. Zmyslom využitia tohto procesného práva v priebehu správneho konania je predovšetkým prispieť k získaniu prehľadu o všetkých doterajších úkonoch správneho orgánu tak, aby na základe poznatkov a podľa vlastnej úvahy mohol účastník konania využívať ďalšie procesné práva, predovšetkým právo navrhnovať dôkazy a doplnenie podkladov. Takéto zákonné právo môže účastník konania využívať v ktoromkoľvek štádiu konania. Uplatňovať ho možno vždy voči konajúcemu orgánu u ktorého sa spis nachádza. V zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je správny orgán povinný umožniť realizovať procesné právo účastníka len čo o to požiada.“

Žalobca poukázal na to, že súd prvého stupňa vecnú správnosť napadnutých rozhodnutí založil na odôvodnení vychádzajúcom z rozhodnutí správnych orgánov. Podkladom pre tieto rozhodnutia, tak ako sú súdom vymenované, bolo predovšetkým Stanovisko ŠOP SR. Pokiaľ súd prvého stupňa konštatoval, že napriek ďalšiemu pochybeniu v správnom konaní, a to doručovaniu dodatočného vyjadrenia ŠOP SR k posunu časového vymedzenia platnosti udelenej výnimky, žalobcovi, ani jeho právnej zástupkyňi, opätovne nenastala nutnosť zrušiť napadnuté rozhodnutie žalovaného, keďže táto vada bola zhojená tým, že žalobca a jeho právna zástupkyňa mali o obsahu tohto vyjadrenia vedomosti, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu, žalobca sa s týmto právnym názorom nestotožnil. Nesúhlasil s tým, že táto vada bola súdom prvého stupňa posúdená tak, že napriek tomu, že žalovaný neumožnil právnej zástupkyňi žalobcu oboznámiť sa s doplnením podkladov rozhodnutia a vyjadriť sa k nim, nemohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia, pretože žalobca i jeho právna zástupkyňa sa o obsahu doručovaných listín dozvedeli, vyjadrili sa k nim. Rozhodnutie žalovaného bolo datované dňom 28.11.2011, rozhodnutiu žalovaného o rozklade predchádzal podľa ust. § 6 ods. 2 správneho poriadku návrh ním ustanovenej osobitnej komisie. Na základe informácie vyžiadanej v súlade so zákonom o slobodnom prístupe k informáciám žalobca poukázal na ďalšie súvislosti, ktoré robia záver súdu prvého stupňa o tom, že táto vada nemala vplyv na zákonnosť rozhodnutia žalovaného, neopodstatneným.

Ako je zrejmé z obsahu napadnutého rozhodnutia žalovaného, tento sa v celom rozsahu stotožnil s názorom rozkladovej komisie. Osobitne poukázal, že stanovisko ŠOP SR - ktoré bolo podkladom na zmenu prvostupňového rozhodnutia žalovaným - bolo datované dňom 3.11.2011 a zasadnutie, na ktorom rozkladová komisia rozhodovala o návrhu na rozhodnutie o rozklade žalobcu, ktorý bol neskôr v nezmenenej podobe prevzatý do rozhodnutia žalovaného, sa uskutočnilo dňa 4.11.2011. Z uvedených časových súvislostí je zrejmé, že v konaní o rozklade pred žalovaným nebola vyvinutá žiadna snaha o to, aby žalobca mal možnosť svoje práva účastníka konania využiť. Aj keď žalobcovi bolo zrejmé, že rozhodnutie žalovaného nie je totožné s rozhodnutím rozkladovej komisie, je nepochybné, že návrh rozkladovej komisie na rozhodnutie je podmienkou sine qua non na rozhodnutie žalovaného o rozklade. Ak teda rozkladová komisia predložila žalovanému svoj návrh bez toho, aby žalobca bol pred tým oboznámený s doplnenými podkladmi rozhodnutia a žalovaný sa napriek tejto procesnej vade s návrhom rozkladovej komisie stotožnil, nemožno takýto postup považovať za iný ako taký, ktorým boli žalobcovi odňaté práva účastníka konania. Žalobca poukázal na to, že skutočnosť, že mu bola odňatá možnosť konať v súlade so zákonom pred správnym orgánom a že táto vada mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, uviedol už v žalobe. Skutočnosť, kedy sa uskutočnilo zasadnutie rozkladovej komisie, žalobcovi nebola známa. Žalobca nepovažoval, tak ako to posúdil súd prvého stupňa, toto dodatočné vyjadrenie ŠOP SR týkajúce sa doby realizácie povolenej výnimky za tak málo podstatný podklad rozhodnutia, že vyššie opísaná vada konania žalovaného nemala vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Žalobca nesúhlasil ani so záverom súdu prvého stupňa o tom, že pokiaľ išlo o namietanú nemožnosť oboznámiť sa s „analýzou minuloročnej regulácie a analýzou škôd spôsobených medveďmi v predchádzajúcom roku,“ v prejednávanej veci konkrétne analýzy zachytené v písomnej forme neboli podkladom rozhodnutia a preto žalovaný nemal s čím oboznámiť žalobcu v zmysle § 33 ods. 2 správneho poriadku. Tento záver súdu prvého stupňa je podľa názoru žalobcu v rozpore s ust. § 47 ods. 3 správneho poriadku, ako aj v rozpore s už citovaným ust. § 33 ods. 2 správneho poriadku.

V rozpore so záverom súdu prvého stupňa bolo konštatovanie v rozhodnutí žalovaného: „ministerstvo podané žiadosti užívateľov poľovních revírov každoročne posudzuje z podkladov, ktoré mu pripravuje ŠOP SR na základe zisťovania vývoja populácie medveďa hnedého na Slovensku i v jeho jednotlivých geomorfologických celkoch a vyhodnocovania evidovaných škôd spôsobených týmto živočíchom na hospodárskych zvieratách, ale aj možného ohrozenia obyvateľov“. Uvedená časť rozhodnutia žalovaného svedčí v prospech záveru, že prvostupňový správny orgán okrem podkladov rozhodnutia uvedených vo svojom rozhodnutí mal k dispozícii aj iné (podklady, ktoré mu pripravuje ŠOP SR o vývoji populácie medveďa hnedého na Slovensku i v jeho jednotlivých geomorfologických celkoch).

Odôvodnenie rozhodnutia žalovaného, že ministerstvo pri rozhodovaní vo veci prihliadalo aj na skutočnosti, ktoré mu boli známe z doterajšej úradnej činnosti je so zreteľom na ust. § 47 ods. 3 správneho poriadku neakceptovateľné, keďže nie je známe, ktoré skutočnosti a z ktorej konkrétnej úradnej činnosti mali byť známe.

Žalobca uviedol, že všetky námietky uvedené v odvolaní sa vzťahovali nielen k označeným vadám konania, ale tieto vady konania spôsobili aj nedostatočné zistenie skutočného stavu vecí, nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho orgánu a nesprávne právne posúdenie vecí správnym orgánom.

V tejto súvislosti žalobca dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10 Sžp/2/2013 zo dňa 17. 07. 2013, ktorým rozhodol o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/54/2012-105 zo dňa 23. januára 2013, ktorým krajský súd vyhovel žalobe žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného sp. zn. 8650/2011-1.10(37/11-rozpkl.) zo dňa 28. 11. 2011 - ktorým žalovaný zmenil podmienky rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu o udelení výnimky na usmrtenie medveďa hnedého a v ostatnej časti rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o udelení výnimky na usmrtenie medveďa hnedého, napadnuté rozkladom žalobcu, ponechal nezmenené. Najvyšší súd SR sa v predkladanom rozhodnutí zaoberal aj otázkou odňatia možnosti žalobcovi konať pred správnymi orgánmi, napriek tomu, že táto skutočnosť nebola so zreteľom na to, že prvostupňový súd žalobe žalobcu vyhovel, predmetom odvolania a ani posudzovaná v odvolacom konaní. Stotožnil sa so záverom, že žalovaný pochybil, ak neumožnil žalobcovi spôsobom opísaným v odôvodnení predkladaného rozhodnutia oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia. Vyslovil aj svoj názor na spôsob a rozsah zistenia skutočného stavu vecí, na nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu aj žalovaného. Vyjadril sa aj k tomu, aké skutočnosti sú spôsobilé naplniť zákonnú hypotézu, ktorá podmieňuje udelenie výnimky na usmrtenie medveďa hnedého. Žalobca záverom poukázal na to, že právne a skutkové názory Najvyššieho súdu SR vyjadrené v predkladanom rozhodnutí nie sú rozdielne od tých, ktoré tvoria žalobcom v žalobe predložené argumenty proti rozhodnutiu žalovaného, aj prvostupňového správneho orgánu (poukázal aj na rozsudky najvyššieho súdu sp.zn. 10 Sžp/3/2013 zo dňa 21. 08. 2013, sp.zn. 1 Sžp/3/2013 zo dňa 24.9.2013 a sp.zn. 10 Sžp/4/2013 zo dňa 21.8.2013).

Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší, vec mu vráti na ďalšie konanie a žalobcovi prizná náhradu trov konania.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10, § 246c a § 250ja OSP preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, a to bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP a dospel k záveru, že konanie je potrebné zastaviť.

Predmetom súdneho preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného sp. zn. 8644/2011-1.10(34/2011-rozkl.) zo dňa 28.11.2011, ktorým bol na základe rozkladu žalobcu zmenený výrok prvostupňového rozhodnutia žalovaného č.2113/2011-2.2 zo dňa 21.09.2011 o povolení výnimky podľa § 40 ods. 2,3 písm. c/ zákona č. 543/2002 Z.z. zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z.z., a to usmrtenie - odstrelenie jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Javorník Čierna Lehota. Zmena prvostupňového rozhodnutia spočívala v určení, že odstrel možno zrealizovať na lokalite Janekov vrch, katastrálne územie Čierna Lehota odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia do 30.11.2011 poslednou a postriežkou a do 15.12.2011 postriežkou a od 1.6.2012 do 30.11.2012 poslednou a postriežkou. V ostatných častiach zostal výrok prvostupňového rozhodnutia nezmenený.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v

správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 82 ods. 9 písm. a) zákona o ochrane prírody a krajiny orgán ochrany prírody konanie podľa tohto zákona zastaví, ak dôvod na konanie odpadol.

Podľa § 89 ods. 3 písm. b) zákona o ochrane prírody a krajiny rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktorý bolo vydané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na uvedené zákonné ustanovenia ako aj stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. Snj 72/2013 z 24.06.2014, podľa ktorého neplatnosť povolenej výnimky o povolení na odstrel chráneného živočícha - medveďa hnedého, spôsobená uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená má za následok, že odpadol predmet konania, lebo výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje. Správny orgán, resp. súd preto môže (ba dokonca musí) zastaviť konanie o výnimke, a to v ktoromkoľvek štádiu konania.

V danej veci bol napadnutým rozhodnutím povolený odstrel medveďa hnedého tak, že odstrel možno zrealizovať na lokalite Janekov vrch, katastrálne územie Čierna Lehota odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia do 30.11.2011 poslednou a postriežkou a do 15.12.2011 postriežkou a od 01.06.2012 do 30.11. 2012 poslednou a postriežkou. Čas, do ktorého bola povolená realizácia výnimky na odstrel medveďa hnedého v uvedenom poľovnom revíre uplynul už v čase rozhodovania krajského súdu (09.01.2014).

Neplatnosť povolenej výnimky o povolení na odstrel chráneného živočícha - medveďa hnedého spôsobená uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená má za následok, že odpadol predmet konania, lebo výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje.

V čase rozhodovania súdu prvého stupňa už uplynul čas, na ktorý bola povolená výnimka preskúmaným rozhodnutím žalovaného. V dôsledku toho žalobou napadnuté rozhodnutie správneho orgánu stratilo platnosť (uplynutím času, na ktorý bolo vydané). To znamená, že v čase súdneho preskúmania už neexistovalo rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho preskúmania. Podmienky pre postup podľa V. časti druhej hlavy OSP preto splnené neboli. Súd prvého stupňa rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, keď žalobu na preskúmanie rozhodnutia, ktoré zo zákona stratilo platnosť zamietol.

Odvolací súd preto podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) OSP a s § 246c ods.1 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a konanie podľa § 104 v spojení s § 246c ods.1 OSP zastavil, pretože konaniu a rozhodnutiu vo veci bránila neodstrániteľná prekážka konania, ktorou je nedostatok právomoci súdu na preskúmanie rozhodnutia, ktoré na základe zákona stratilo platnosť a účinnosť. Zo skutkových okolností danej veci je zrejmé, že prvostupňové rozhodnutie žalovaného zo zákona stratilo platnosť, v dôsledku čoho napadnuté rozhodnutie žalovaného zo zákona stratilo účinnosť, a teda v danom prípade nejde o rozhodnutie, ktoré zakladá, mení alebo zrušuje oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods.3 OSP) a súčasne napadnutým rozhodnutím žalovaného žalobca nemôže byť ukrátený na svojich právach (§ 247 ods.1 OSP).

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 246c OSP v spojení s § 224 ods.1 a s § 146 ods. 1 písm. c) OSP. Výslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené a u žiadneho z účastníkov nezistil zákonný nárok na ich náhradu.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája

2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.